

νέα, ώραία, μόνη. Νέα, ώραία, μόνη, και πτωχή, τέκνον μου ποῖαι παχίδες σὲ περιεστοίχουν; Τότε ἦλθον ἐγὼ, ὁ ταπεινὸς ἐραστὴς τῆς τεθνηκυίας μητρός σου! ἐγὼ, ὁ παλαιὸς φίλος τοῦ τεθνηκότος πατρός σου! ἐγὼ, ὁ περιπαθέστατος λατρευτῆς σου! Σὲ ἀπῆλλαξα τῆς ἐνδεΐας, τῆς ὕβρεως, τῆς ἀπελπισίας, καὶ ἐτόλμησα νὰ σὲ λαλήσω περὶ ἔρωτος! Ἐσπευσα, φοβοῦμαι, παραπολύ· ἔκαμε προτάσεις ἀστοχάστους—ὁ ἔρωσ μου περιεφρονήθη, ἀπέβληθη. Μὲ ἀφῆκας. Ἀλλὰ, Μαγδαληνή, οἱ μνηστήρες σου ποῦ ἦσαν; Ἡ πληθὺς τῶν ἵπποτων τῶν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου τεταγμένων, —οἱ φρονηματῖαι νέοι εὐγενεῖς, οἵτινες ἔθετον εἰς τοὺς πόδας σου τὸ φρόνημα καὶ τὴν εὐγενεϊάν των—ποῦ ἦσαν; Ἐφυγον ἅμα εἶδον τὴν πρώτην σκιάν τῆς δυστυχίας· ἦ, ἂν ἔμειναν ὀλίγοι τινές, ἐστάθησαν μόνον διὰ νὰ σὲ πληγύνωσι μ' ἐκφράσεις περιφρονητικῶ ἐλέους, ἢ νὰ σὲ ἐξυβρίζωσι μὲ προτάσεις χαμηροπέστερας. Ἐφυγον, καὶ σὺ ἔμεινας ἔρημος. Δὲν ἦτο κάνεις πιστός;»

«Ναί, εἰς!» ἐγόγγυσεν ἡ Μαγδαληνή, ἐνῶ ἔκρυπτε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖράς της—«εἰς.»

«Καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἕνα ἐλπίζεις καὶ ζῆς ἀκόμη, Μαγδαληνή; ἀγαπᾶσθε ἀκόμη μεταξύ σας;»

«Ναί! ναί!» εἶπεν ἡ Μαγδαληνή, σηκωθεῖσα μετ' αἰφνιδίου ἐνεργείας· «ἔτι ἀγαπώμεθα—ἔτι ζῶμεν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον,—ἐλπίζομεν ἀκόμη! Δὲν θέλω τὸν ἐγκαταλείψει! Εἰς ὅλα τὰ δυστυχήματα ἔμεινε πιστὸς πρὸς ἐμὲ—θέλω μείνει καὶ γὰρ πιστὴ πρὸς αὐτὸν, καὶ κάνένα καιρὸν θέλομεν εὐδαιμονῆσαι!»

«Μαγδαληνή,» ἐξεφώνησεν ὁ τραπεζίτης, γονυπετήσας ἔμπροσθέν της, «πρόσδεξάι με! Σὲ προσφέρω θέσιν ὄχι κατωτέραν τῆς προτέρας σου, πλοῦτον ὅσον οὐδέποτε ὠνευρεῦθης, τρυφᾶς ὁποίας οὐδέποτε κἂν ἐπεθύμησας. Θέλω σὲ ὑψώσειν ὑπεράνω τοῦ μᾶλλον ὑπερφάνου τῶν πρῶην θαυμαστῶν σου—τῶν παρασιτῶν, τῶν κολάκων, τῶν ἀπίστων τῆς προτέρας ἐποχῆς. Θέλεις ἐπιθέσει τὸν πόδα σου εἰς τοὺς τραχήλους των. Χρυσὸς, ἀδάμαντες, πολυτέλεια παντὸς εἶδους, ταῦτα δὲν σὲ ἐλκύουσι. Σὲ προσφέρω δύναμιν, ἀνεξαρτησίαν—τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαθοποιεῖν—τὴν ἀνεξαρτησίαν ἀπὸ πάσης ὑποχρεώσεως. Ὡ, σκέψου πρὶν ἐκ νέου ἀποβάλλης! Ὁ ἐραστὴς σου—εἶδον καὶ αὐτὸν πρὸ μικροῦ—πάσχει. Παρετήρησα τὴν λεπτὴν μορφήν του, —τὴν ἰσχνὴν κοκκινωπὴν παρείαν του.—ἤκουσα τὸν συνεχῆ βῆχά του. Ἐργάζεται παραπολύ, στερεῖται πολλῶν ἀναπαύσεων, διὰ νὰ φυλάξῃ χρήματα ὥστε νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ τῆς δουλείας. Δὲν ἐμπορεῖ νὰ ζήσῃ. Ὁ κόπος, καὶ ἡ ἀτελής ἐνδυμασία, καὶ ἡ ἀθλία τροφή, θέλουν πέμψειν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον ταχύτερον ἢ βραδύτερον· θέλεις τὸν χάσει! Σὲ προσφέρω τὴν ὑγίαν, τὴν εὐδαιμονίαν του. Θέλω ράνειν ἐπ' αὐτοῦ χρυσίον, ἄνεσιν καὶ εὐζωίαν. Ἐὰν θέλῃς νὰ γένῃς ἰδική μου, Μαγδαληνή, θέλω κἄμειν αὐτὸν διαμιᾶς πλούσιον. Μαγδαληνή, τώρα πλέον δὲν θέλεις ἀρνηθῆ;»

Ἀπεκρίθη γοερῶς καὶ βραδέως, «Ὀχι, κύριε Βράντων,

δὲν ἐμπορεῖ νὰ γένῃ· οὐδέποτε θέλω ἐγκαταλείψειν αὐτόν. Ὡ! πιστευσάτέ με, αἰσθάνομαι εὐγνώμων—καὶ ἐκεῖνος θέλει σὰς εὐχαριστήσιν· ἀλλὰ μὴ ζητεῖτε, σὰς παρακαλῶ, μὴ μοῦ ζητεῖτε ν' ἀπαρνηθῶ τὸ γλυκὺ προνόμιον τοῦ ἀγωνίζεσθαι μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἕως νὰ διαλύσωμεν τὸ σκότος τῆς παρουσίας στιγμῆς, καὶ νὰ ἐξέλθωμεν εἰς τὸ ἐπέκεινα φῶς. Εἴμεθα νέοι καὶ εὐέλπιδες, καὶ κάνένα καιρὸν θέλομεν εὐτυχήσει. Ναί, θέλομεν εὐτυχήσει! Ὡ, φίλε μου, ἡ ἀγάπη μας εἶναι τὸ πᾶν δι' ἡμᾶς—μὴ μᾶς ζητῆς νὰ τὴν ἀπαρνηθῶμεν!»

Ὁ κύριος Βράντων ἐσηκώθη, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ ἀναλογεῖόν του μακρὰ παῦσις ἠκολούθησε. Τέλος ἐλάλησε, πλὴν μὲ ἠλωικωμένους τόνους.

«Εἰπέ με, κυρία Βέρνον, τὰ παρόντα σχέδια τοῦ ἐραστοῦ σου. Ἴσως δύναμαι νὰ τὸν βοηθήσω.»

«Σκοπεῖ νὰ προμηθευθῇ θέσιν ὡς γραμματεὺς, τὴν ὁποίαν καὶ τὸν ὑπεσχέθησαν ἐπὶ συμφωνίᾳ νὰ πληρώσῃ ποσότητά τινα χρημάτων, ἐντὸς προσδιωρισμένου καιροῦ· ὅθεν καταγιγόμεθα νὰ συναζώμεν ταύτην τὴν ποσότητα· κινουμένον πάντα λίθον, καὶ πεποίθαμεν ὅτι θέλομεν ἐπιτύχει.»

Πάλιν μακρὰ παῦσις ἠκολούθησεν· ἔπειτα ὁ τραπεζίτης, σηκώσας τὸ κάλυμμα τοῦ ἀναλογεῖου, ἤγγιξε κρύφιον ἐλατήριον, καὶ τὸ συρτάριον ἠνεψέθη· ἔλαβε δ' ἀπ' αὐτοῦ ἔλιγμα χάρτου, καὶ σοβαρῶς καὶ σεμνοπρεπεῖ τρόπῳ, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὴν Μαγδαληνήν.

«Κυρία, καταδέχεσαι νὰ λάβῃς παρ' ἀνδρὸς, ὅστις σὲ ὑπεραγαπᾷ, χιλίας λίτρας στερλίνας ὡς δῶρον;»

Ἐκεῖνη ἐπετάχθη ἀπὸ τὴν ἔδραν της.

«Μὴ λαλήσῃς ἀπερισκέπτως· ἡ ψευδὴς ὑπερηφάνια δὲν εἶναι ἀρετή. Δὲν γνωρίζω καθαυτὴν ἀπαιτουμένην ποσότητα, ἀλλὰ τὸ μικρὸν τοῦτο βοήθημα θέλει συντείνειν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ σας. Λάβε το—ὑπαγε!—καὶ μὴ μεταέλθῃς πρὸς ἐμὲ, ἐκτὸς ἂν ἔλθῃς πάλιν ἐν θλίψει· ἀλλ' ἂν χρειασθῆς φίλον, εἶμαι πρόθυμος,—εἶμαι πρόθυμος!»

Ἡ Μαγδαληνή ἐξεπλάγη, καὶ εὐχαριστήθη, καὶ ἐλυπήθη· μὲ δάκρυα μόνον ἠμπόρσεν νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην της. Ἐκεῖνος ἐτίασε τὸν βραχιόνά της, καὶ ἔσυρεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ του· τὴν ὠδήγησε δὲ διὰ τῶν λογιστηρίων τοῦ καταστήματος, καὶ τὴν παρέδωκε, στενάζουσαν, εἰς τὸ περιμένον αὐτὴν πενήχρον ἀμάξιον. Ἐστάθη ἔπειτα, ὡσεὶ ἀναίσθητος, θεωρῶν αὐτὴν καταβαίνουσαν τὴν ὁδὸν, μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς τὴν κόγχην, ὅπου ἀνέβη εἰς τὴν ἀμαξάν ὑψηλὸς τις καὶ κομψὸς νέος, ὅστις ἐκεῖ τὴν περιέμενε. Τρέμων ὁ τραπεζίτης εἰς τὸν ψυχρὸν ἀέρα, ἀνεγνώρισεν τὸν εὐνοούμενον ἐραστὴν, καὶ βαρυστενάξας ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ. Πάλιν ἐκάθισεν εἰς τὸ ἀναλογεῖόν του, καὶ ἤνοιξε τὸ ἰδικόν του αὐτοῦ κατάστιχον. «Ἄ!» εἶπε, «τὰ χάνω, ὅταν ἔλθῃ ἡ νεῆσις ἐκεῖνη. Ἐπαίτης ἠμπόρουν νὰ γένω, διὰ νὰ καταστήσω αὐτὴν εὐδαίμονα. Ἀλλὰ δὲν θέλει μεταέλθει!» καὶ πάλιν ἐβαρυστενάξαε. «Τρεῖς χιλιάδας λίτρας στερλίνας! Μεγάλην ποσότητά ἐδώκα τρόντι! Πῶς νὰ περάσω αὐτήν; Ὡ, ἐλεημοσύνη; Ναί! ἐλεημοσύνη!»

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ ἐν Βενετία Ἀρμενικῆ Μονῆ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, 129. Σημειώσεις περὶ τῆς Ἱερᾶς Γεωγραφίας, Ἄρ. 6. 129. Ἡ Κιρκασσία καὶ οἱ Κιρκασσοί, μετὰ Εἰκονογραφίας, 133. Ὁ Ρασσέλος, Κεφ. λέ. λή. 136. Ἡ Αὐτοκρατορία τοῦ Μαρδούου, 139. Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὀδοιπορία, μετὰ Εἰκονογραφίας, 140. Θεόπομπος ὁ Χίος, 141. Ἡ Γενναϊότης τοῦ Ἀποτυχόντος Ἐραστοῦ, 142.